

[Poul Møller.]

nær 20 milliarder kr., i virkeligheden kun en balance. Finansministeren kan jo ikke sige, at disse 166 mill. kr. er hjemme, og at der overhovedet er et kasseoverskud; vi er meget tæt ved balancen, og derfor får finansministeren måske nu virkelig ret i, at det ikke varer så forfærdelig længe, før han ikke har 5 flade øre i kassen.

Det er naturligvis op til regeringen at anlægge landets finanspolitik og tage ansvaret for den sammen med sit flertal. Men jeg skal dog ikke tilbageholde en vis forundring — dels på baggrund af det, vi drøftede i forgårs, dels når man tænker på regeringens hele finanspolitik igennem de senere år — over, at den uden videre opgiver den hidtidige finanspolitik, for dette er jo udtryk for, at man har opgivet den stramme finanspolitik, uden at man overhovedet har givet folketinget en forklaring på, hvorfor man har opgivet den. Man reducerer statsoverskuddet fra 800 mill. kr. til 166 mill. kr., altså en så snæver margen, at det meget vel kan udvikle sig til at blive et underskud for det kommende år.

Vi har nu set, at England har nedsat sin diskonto. Danmark er ikke fulgt med; vi har nu Europas højeste diskontosats. Er det, fordi vi eller flertallet har foretrukket denne politik fremfor at nedsætte diskontoen? Hvorfor vælger man denne politik i år at reducere statsoverskuddet med dette betydelige beløb? Det synes jeg folketinget har krav på en forklaring på.

Der er jo i dette en kim til, at vi kan have i underskud, for ikke blot har man ved beslutningen om indførelse af merværdiafgiften reduceret statsoverskuddet på den måde, jeg har har redegjort for, men derudover har man lagt kimen til nye udgiftsstigninger i de kommende finansår ved de overenskomster, man har afsluttet med socialistisk folkeparti. Vi ved fra pressen, at f. eks. boligfondsforslaget ikke kun drejer sig om disse 90-100 mill. kr. for det kommende finansår, men at det betyder en stigende udgiftsbyrde i de næste finansår, at staten, hvis der ikke skaffes den ekstra indtægter ud over merværdiafgiften, ikke vil være i stand til at klare den forpligtelse, den har påtaget sig, medmindre man vil reducere eller stryge

de direkte skattelettelser, som man har stillet folk i udsigt at de ville få i forbindelse med merværdiafgiftens indførelse. Derfor står vi altså ikke blot over for en skatteomlægning — eller måske slet ikke nogen skatteomlægning, men kun en skatteforøgelse; en forøgelse af afgifterne — men vi står tillige over for dette, at regeringens grundlæggende økonomiske politik er blevet forandret, uden at vi har fået nogen forklaring derpå.

Ømann: Vedtagelsen af dette lovforslag er jo et vovestykke: vi stemmer for at berøve staten omkring 1 milliard kr. Hvis det havde været i gamle dage med den gamle VK-politik, ja, så kunne man jo have håbet, at denne omstændighed kunne have fået venstre og de konservative til at stemme for forslaget. Jeg hører nu i dag, at tiderne er skiftet, og at dette ikke er tilfældet.

Jeg skal indskrænke mig til at anbefale, at man stemmer for lovforslaget.

Hilmar Baunsgaard: Den udskrivningslov for det kommende skatteår, som vi om et øjeblik skal stemme for, bygger jo på den forudsætning, at der gennemføres en merværdiafgift i ugen efter påske. Da det radikale venstre som bebudet ikke kan stemme for dette forslag om en merværdiafgift, kan vi i logisk konsekvens heraf heller ikke stemme for forslaget til udskrivningslov.

Nu har jeg jo altid opfattet udskrivningsloven på den måde, at med den tilvejebringes den lovmæssige mulighed for, at staten igennem de direkte personskatter i stort omfang kan skaffe dækning for de udgifter, staten afholder. Jeg må selvfølgelig sige, at efter finansministerens udtalelse onsdag aften er jeg blevet i tvivl om, hvorvidt han har brug for pengene; på den anden side er det ikke lykkedes finansministeren at overbevise mig om, at han slet ikke har brug for nogen som helst penge, og derfor vil vi alligevel ikke stemme imod, men skal undlade at stemme, for det kunne jo være, at finansministeren heller ikke helt havde fået afklaret sin egen tankegang. Vi undlader altså at stemme for ikke at bringe ham i større vanskeligheder, end han har fortjent; det kan jo endda være nok.